

Davo na Denaliju
maja letos
Foto: Rožle Bregar

Konec je, ko prideš dol

Že kot otroka v plenica me je gledal, ko sem *haral* proti Češki koči. Z mami sva večkrat šla na Jezerško, kjer mi je pripovedovala zgodbe, kako so skupaj z Davom kot otroci celo leto smučali na Ravneh pod Kočno. Od nekdaj sem občudoval Jezerjane in domačinom rahlo zavidal, ker so jim gore dane.

Čez čas me je kot snemalca oziroma direktorja fotografije pot zanesla v filmske vode in dokumentarne projekte. Po čudežnem naključju sva pred dvema letoma skupaj snemala komercialni oglas ob podvigu na K2, režiser pa je bil "ljubljski zapečkar" Miha Kačič. Davo nikakor ni maral mestnih ljudi, a ob stiku teh dveh oseb je prišlo do pozitivnega preboja, ki se je zdel nemogoč. Davo je bil močan govorec, znal je izbirati besede, ki jih je vedno oblikoval v neverjetne stavke in povedi, ki so ti dali misliti. Miho je s svojo osebno zgodbo tako zelo navdušil, da je beseda dala besedo in prišli smo do ideje za nastanek dokumentarnega filma. Zgovorni in neizkušeni Ljubljančan je obmolknil, za potrebe filma začel hoditi v hribe in izgubil trideset kilogramov teže. Davo je bil velik učitelj in rad je prenašal znanje na mlajše generacije; prenesti znanje na nekoga drugega mu je bil izziv. Postal mu je mentor, navdih in motivacija. Vedno je spodbujal: "Sam dihej pa hod!"

Zaradi snemanja smo skupaj preživeli celo zadnje leto. Kamorkoli po svetu smo šli, je vedno vse načrtoval tako, da smo bili osredotočeni zgolj na svoj cilj. Izogibali smo se mestom, turističnim znamenitostim in vsemu,

kar bi nas lahko zmotilo. Spoznal sem ga tako pred kamero kot za njo. Kot hribovcu z jezerjansko krvjo mi je hitro zaupal in tudi pred kamero deloval popolnoma naravno. Deležen sem bil spontanih čustvenih trenutkov. Dobro se spominjam njegovih besed, ko smo letos marca snemali v Nepalju in stali pod Everestom, kjer se je spominjal svojega velikega dosežka: "Srečen sem, da sem to jaz naredil. V prvi vrsti zase, potem za mojo družino, malo za Jezerjane in čisto malo za Slovence." Slovenija se žal ne zaveda dobro, da smo imeli in izgubili pomemben del svetovne zgodovine.

Ko smo bili na gori v šotoru, sem ob njegovih neverjetnih zgodbah večkrat dobil solzne oči. Sanjal je, da bo prvi premikal meje, in to je tudi uresničil. Trdil je: "Nedosegljivo je vse, za kar se ne potrudimo dovolj." Bil je vztrajen in z glavo pri stvari, osredotočen na gore. Vedel je, kaj počne, in ni bil ekstremist, ki bi mu bilo vseeno za ves svet. Družina mu je zagotovo pomenila največ. Vsak večer sem se nasmehnil, ko je šel na bližnji hrib, da je sredi Himalaje ujel kanček omrežja za klic domov in rekel: "Lubčka, čav."

A v glavi je imel le eno misel: konec je takrat, ko prideš dol. Gora je nemilostna in ne dopušča blefiranja, življenje tam je nasprotje življenja v dolini. Priti moraš nazaj, tavanje v slepi ulici pomeni konec. Davo je želel končati nedokončano, želel je popraviti napake, ki so ga bolele, in s filmom je želel povedati svojo zgodbo, pojasniti preteklost. Svet tam gori ga je prevzel, tam je našel svoj mir. Ko smo prišli na vrh kake gore, si je

vedno misli: "Visoko v gorah si najbližje nebesom ..." Ob misli na pokojnega alpinista Franca Oderlapa je poudarjal, da brez njega tudi spusta z Everesta ne bi bilo. Davova želja je bila, da bi se še letos vrnili pod Manaslu in Francu postavili spominsko ploščo. Nedokončano delo bo moral končati kdo drug.

Davo je zadnja leta še vedno sanjaril o visokih gorah, a zavedajoč se vseh meja, je z večjimi podvigi končal. Pred dvema letoma mi je zaupal: "Če bomo res začeli snemati film, si vsaj še enkrat želim na Denali." In letos maja smo že snemali na Aljaski, kjer se je spominjal enega izmed sedmih presmučanih najvišjih

vrhov vseh celin. Nepredstavljivo je, da je bila to njegova zadnja odprava.

Vedno je imel moč in v njem je bila neustavljiva sila, ki ga je gnala naprej, na vrhove. Predal jo je nam, da dosežemo naslednji vrh, da končamo film o njem, film za njegovo družino in za vse, ki nas je okužil s svojo energijo. Ljudje smo minljivi, čas pa teče neustavljivo in hitro, zato je vsak trenutek nenadomestljiv in izjemno dragocen. Ljudje odidemo, a trenutki, ujeti na filmski trak, ostanejo. ●

*Davo z Everestom v ozadju
Foto: Rožle Bregar*

Rožle Bregar

Z veliko žalostjo v srcu smo sprejeli tragično vest o smrti našega prijatelja Dava Karničarja. Brez njegovega pionirskega spusta z Everesta 7. oktobra 2000 ne bi bilo sanj o smučanju z vrha sveta brez kisika. Od leta 1996 dalje, ko je skupaj z bratom smučal z Anapurne, je Davo risal smučarske linije z najvišjih vrhov na svetu. Potem je dokončal še projekt *Smučanje s sedmih vrhov*. Slovenski smučar in alpinist je sanjal tudi o smuku s K2. Leta 2017, ko smo se srečali v baznem taboru pod to goro, mu je načrt preprečila poškodba hrbta. V tem športu je bil zame vedno inspiracija in etični vzor. Zmeraj je trdil, da so pomembni samo smučarski spusti z vrha do baze. Skušal sem se držati njegovih pravil.

Ironija je, da je človek, ki je opravil toliko nevarnih vzponov in smučarskih spustov z najvišjih gora sveta, umrl med opravljanjem gozdarskih del na svoji domačiji – med gorami, kjer je še vedno smučal in načrtoval športno upokožitev z družino.

S svojima bratoma, sestro in drugimi člani ekipe Everest Ski Challenge žalujem z Davovo družino. ●

*Andrzej Bargiel
z bratoma Bartekom in Grzegorzem ter sestro Anno*

*Davovo smučanje z Everesta
Foto: Urban Golob*

